

гаритѣ време — 1876 год. То било дадено на Горне-Орѣховската чета, която, прѣди да възстане, била подушена отъ Турцитѣ и нѣкои отъ възстаницитѣ сѣ били изловени. Това знаме, на което бѣше опито сѣ злато „Свобода или Смъртъ“, само по едно чудо е било спасено и запазено за този тържественъ случай.

Слѣдъ молебена Търновскитѣ първенци се прѣд-ставляваха на Генералъ Гурко въ конака.

Улицитѣ пакъ бѣха прѣпълнени съ народъ.

Гостоприемнитѣ търновчани ловяха по улицитѣ офицеритѣ и войницитѣ и ги мѣкняха у тѣхъ на гости.

Тѣй постѣпиха и съ насъ — нѣколко офицери, които бѣхме излѣзли отъ конака и се бѣхме опѣтили да намѣримъ нѣкоя гостинница за да си похапнемъ.

— Заповѣдайте у дома! Заповѣдайте у дома, се чуваха на всѣка крачка и приглашения.

У едного отивахме и подиря ни вървяха нѣколко челоуѣка, за да ни подхванатъ и ни водятъ у дома си, гдѣто ни гощаваха, както и въ Свищовъ. По такъвъ начинъ ний направихме безчисленно множество визити и, струва ми се, тѣ не биха се свършили, ако не бѣхме се откопчвали съ извинение, че службата изисква да сме на бивуака. Независимо отъ това, ний доста се бѣхме и уморили, защото ни водяха по стрѣмнитѣ улици и улички, спущахме се и се вѣскачвахме по много каменни стълби, нѣкои отъ които водяха въ двороветѣ, или право въ кѣщята. Отдавна бѣше минало пладнѣ, когато ний, облени въ потъ трѣгнахме за бивуака. Минувахме прѣзъ Турската махала.

Търново се дѣли, както всичкитѣ бѣлгарски градове, въ които имаше турци, на бѣлгарски и турски махали. Тѣзи послѣдната сега прѣдставляваше не по-добра картина отъ онѣзи на турската махала въ Свищовъ: пълно и немилостиво разграбване. И сега още ний съгледвахме много граждани и селени да шетатъ изъ чаршията и турскитѣ домове.

Когато по послѣ въ града се вѣдворилъ рѣда, градския съвѣтъ пристѣпилъ къмъ събиранieto разграбеното отъ турскитѣ кѣщя имущество, — нѣщо.